

S'HA D'INVERTIR A DONAR ALS FUTURS DOCENTS UNA FORMACIÓ DE QUALITAT

Quins mestres formem?

Enric Roca Casas / Coordinador d'Edu21 i professor de la Facultat de Ciències de l'Educació (UAB)

CARLOTA BOADA

És ben sabut que l'eficàcia i el prestigi d'un sistema educatiu es deu, en molt bona part, a la qualitat dels seus docents. Com més preparació tinguin, com més eficaçment facin la seva feina, millors resultats obtindran els seus estudiants i més excel·lents seran els centres educatius on desenvolupin llur tasca. L'aposta, doncs, per una formació inicial de qualitat dels nostres futurs docents d'educació infantil, primària i secundària esdevé una inversió de primera necessitat si volem reformar, reorientar i millorar el nostre sistema educatiu.

EN ELS PROPERS ANYS HAUREM DE SER capaços de formar excel·lents professionals a partir d'uns prerequisits clarament demostrables d'equilibri personal i emocional, així com de capacitat empàtica i comunicativa, que garanteixin una relació òptima -per fluida i satisfactòria- amb el seu alumnat. Cal dir-ho clarament: no tothom serveix per ser mestre o professor. Per això caldrà seleccionar. I tampoc qualsevol formació resulta adequada per formar bons educadors.

ALGUNES PROPOSTES ACTUALS que pretenen situar la formació dels mestres a partir d'opcions impartides en la seva totalitat en la modalitat *online* fracturen, al nostre entendre, l'element fonamental d'aquesta professió: el contacte personal i directe entre docent i discent com a part substancial de tota relació educativa. En el mateix sentit, també ens preocupa seriosament que l'oferta del proper curs a Catalunya per al màster de formació del professorat de secundària, en l'especialitat d'orientació educativa (la que forma aquells professionals que als centres han d'aportar la seva expertesa en el camp de l'orientació i l'assessorament psicopedagògics), s'imparteixi exclusivament mitjançant una oferta d'estudis en la modalitat virtual i desaparegui, per tant, de l'oferta de totes les universitats catalanes

presencials. Valorem positivament les modalitats virtuals com a complements de les presencials, però no podem entendre que la totalitat de l'oferta d'una especialitat del professorat de secundària es pugui cursar obviant la presencialitat i, precisament, en aquella especialitat en què els seus professionals hauran de ser capaços d'assessorar de forma personal -se suposa que presencialment- la resta de docents d'un centre educatiu. Una decisió, doncs, insòlita i paradoxal.

NECESSITEM UN TIPUS DE FORMACIÓ per als futurs mestres d'educació infantil i d'educació primària i per als professors d'educació secundària que, juntament amb una base teòrica i científica rigorosa, els permeti desenvolupar uns períodes de pràctiques als centres semblants a les modalitats utilitzades en medicina. Es tractaria d'anar-se introduint en les especificitats de l'ofici mercès a un monitoratge i acompanyament gradual, seriós, sistemàtic i realitzat tothora al costat de professionals de prestigi que resultin models a imitar. No pot ser, com succeeix ara en alguns llocs, que els professors novells arribin als centres i es trobin que han estat designats com a docents o tutors dels grups d'alumnes més difícils i problemàtics perquè, justament, altres professionals de més experiència no els han volgut assumir.

SI ENS CREIEM DE VERITAT que hem d'avançar vers una major exigència en el nivell de preparació dels mestres i professors dels nostres fills; si pensem que hem d'escollir els millors per a aquesta funció, cal elevar el nivell d'exigència per accedir als estudis de magisteri i de professor de secundària, i cal ser més rigorosos en els requeriments per superar els períodes pràctics de la formació i en la demostració de les competències adquirides. Aquesta major exigència no es construeix des de l'obsessió per l'abaratiment dels costos en la formació dels professionals, ans al contrari, precisament en temps de crisi -tal com fa Alemanya-, el pressupost educatiu esdevé la prova de foc de la política governamental. La millor aposta per superar la crisi actual és, precisament, no posar en crisi la formació dels ciutadans del demà i, per tant, la formació dels formadors.